

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119427824
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6119427824.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpeného: JUDr. Oskar Chnápko, advokát so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 018 201, proti žalovaným: 1. W. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, 2. I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, zastúpeným: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026, o zaplatenie sumy 16 188,69 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 29. septembra 2021 č.k. 16Csp/126/2020-151, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom žalobu zamietol. Žalovaným v 1. a 2. rade priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky.

1.2. Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere, uzatvorenú stranami dňa 27.09.2013, ako spotrebiteľský vzťah, ktorý posudzoval podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. a zákona č. 250/2007 Z.z.). Ďalej skúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu dôvodiac, že túto súd je povinný skúmať z úradnej povinnosti, aj keď to strana sporu nenamieta. V rámci toho sa zaoberal, či došlo k predčasnej splatnosti úveru ku dňu 02.03.2017, ako deklaroval žalobca v žalobe. Vyriešenie tejto otázky považoval za otázku zásadného významu z hľadiska platnosti postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, ktorý nemá štatút banky, a tým aj zásadnú otázku pre posúdenie aktívnej legitimácie žalobcu v tomto spore.

1.3. Konštatoval, že podľa zmluvy o úvere konečná splatnosť úveru mala nastať poslednou splátkou splatnou dňa 15.09.2023, preto v čase postúpenia pohľadávky mohol byť úver splatný iba z dôvodu vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý pred zosplatením úveru vyžaduje kvalifikovanú výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu nesplnenia si povinnosti dlžníka. Preukázanie splnenia podmienok stanovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zaťažovalo žalobcu. Zo žalobcom predložených listinných dôkazov, predžalobnej upomienky a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, nemal preukázané skutočné doručenie žalovaným, ktorí by tak mali reálnu vedomosť o tom, že sú v omeškaní trvajúcom dlhšie ako tri mesiace.

1.4. V zhladom na fakt, že ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver z dôvodu, že nedošlo k riadnemu vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, dospel súd prvej inštancie k záveru, že právny predchodca žalobcu - Poštová banka, a.s., nebol oprávnený postúpiť pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu - žalobcovi. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je v súdnom konaní povinný tvrdiť a preukázať postupca, ktorý takto postúpenú pohľadávku v súdnom konaní uplatnil. Pokiaľ žalobca nesplnil svoju povinnosť tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (žalovaných dlžníkov) písomne vyzvala na splnenie záväzku a klienti napriek tomu zostali v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, dôkazné bremeno v tomto smere neuniesol. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka - žalobcu.

1.5. Súd prvej inštancie dodal, že za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné považovať výzvu na úhradu dlžnej sumy (upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 03.02.2017), ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru - výzva na úhradu dlžnej sumy (zo dňa 02.03.2017), pokiaľ sa vo výzve neodkazuje na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spotrebiteľ totiž vo výzve musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Pretože do dňa postúpenia pohľadávky (20.12.2018) nedošlo platne k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a právny predchodca žalobcu - Poštová banka, a.s., ani nepreukázal dodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru inému subjektu. S ohľadom na túto skutočnosť dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a preto mu právo uplatnené v tomto konaní nie je možné priznať, a žalobu zamietol. Pretože dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, už sa nezaoberal ďalšími skutočnosťami namietanými v priebehu konania, predovšetkým o neskúmaní bonity a výpočtu RPMN.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Keďže žalovaní v 1. a 2. rade boli v konaní plne úspešní, pričom žalobca nedosiahol žiadny materiálne merateľný úspech, priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Uviedol, že výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Dôvodil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku (CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vec vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

2.2. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého nebolo preukázané skutočné doručenie kvalifikovaného upozornenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda výziev zo dňa 03.02.2017 žalovaným, aby títo mali reálnu vedomosť o tom, že sú v omeškaní trvajúcim dlhšie ako 3 mesiace. Tvrdil, že z listinných dôkazov, ktoré pripojil k žalobe (podací hárok a listy zo dňa 03.02.2017), vyplýva, že právny predchodca žalobcu listy vo veci "Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru" doručoval žalovaným dňa 06.02.2017. Skutočnosť, že obsahom doručovaných listov bolo práve "Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru" je zrejmá z toho, že na bočnej strane týchto upozornení pri dátume vyhotovenia je uvedené číslo tohto listu UPOZ0302/254, ktoré následne uvedené aj v podacom hárku. Z týchto listinných dôkazov je bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že jeho právny predchodca upozornenie zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovaným dňa 06.02.2017 doručoval. Zároveň poukázal na body 4.3.3. a 4.3.6. VOP a na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.12.2020 sp.zn. 5Cod/36/2020 a zo dňa 28.01.2011 sp.zn. 5Cdo/129/2010. Navyše žalovaní ani netvrdili, že by im predmetná výzva zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nebola zo strany banky doručená, z čoho nepochybne vyplýva, že takáto výzva doručená bola a mali reálnu vedomosť o tom, že sú v omeškaní trvajúcim dlhšie ako 3 mesiace.

2.3. Namietal voči skutkovému zisteniu súdu prvej inštancie, podľa ktorého ani výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 03.02.2017 ani výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 02.03.2017 neodkazuje na postup v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda, že spotrebiteľ musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Takýto názor súdu prvej inštancie považoval za nesprávny a právne neudržateľný. Tvrdil, že spolu so žalobou predložil „Výzvu na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 02.03.2017, v zmysle ktorej banka žalovaným oznámila, že z dôvodu podstatného porušenia zmluvy o úvere sa stáva poskytnutý úver predčasne splatný ku dňu 02.03.2017 a zároveň vyzvala žalovaných aj na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní. Uvedenú výzvu je potrebné považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8

zákona o bankách, keďže v nej boli žalovaní vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy a uplynula lehota 90 dní. Ďalšia výzva, osobitne upozorňujúca na možnosť postúpenia pohľadávky na nebankový subjekt, nie je potrebná a zákon povinnosť ďalšej výzvy banke neukladá. Podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky na nebankový subjekt je, aby bol dlžník po výzve banky nepretržite viac ako 90 dní v omeškaní so splatením svojho záväzku. Keďže žalovaní po zosplatnení úveru a na základe výzvy banky na úhradu dlžnej sumy zosplatnenú časť úveru neuhradili, banka zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018 postúpila svoju pohľadávku voči žalovaným na žalobcu. Tým boli preukázateľne splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže okrem výzvy na úhradu dlžnej sumy boli žalovaní viac ako 90 dní v omeškaní. Tvrdenie prvoinštančného súdu, že výzvou zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie list zo dňa 02.03.2017, bez akéhokoľvek náležitého zdôvodnenia, preto považoval za arbitrárne. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách tiež neukladá banke povinnosť osobitne upozorňovať spotrebiteľa na to, že v prípade, ak neuhradí pohľadávku banky je táto oprávnená postúpiť svoju pohľadávku na tretiu osobu. Súd prvej inštancie si pravdepodobne zamenil ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách.

3. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považujú za správne a navrhli, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal im právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

6. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s., ako veriteľ, a žalovaní v 1. a 2. rade, ako dlžník a spoludlžník, uzatvorili dňa 27.09.2013 zmluvu o úvere pôžička na bývanie, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť žalovaným úver vo výške 16 000 eur, a záväzok žalovaných poskytnúť úver vrátiť spolu s úrokom 10,9 % ročne v mesačných splátkach v počte 120 po 232,24 eura, vždy k 15. dňu v mesiaci, s dátumom 1. splátky 15.10.2013 a dátumom konečnej splatnosti 15.09.2023. Žalovaní sa dostali do omeškania so splácaním dohodnutých splátok. Veriteľ listom zo dňa 03.02.2017 označeným ako „Upozornenie - Výzva na zaplatenie dlžnej časti úveru“ oznámil žalovaným, že podstatným spôsobom porušili ustanovenia zmluvy o úvere a ani napriek predchádzajúcej upomienke neuhradili svoje záväzky. Upozornil žalovaných, že jeho pohľadávka zo zmluvy o úvere viac po lehote splatnosti je vo výške 1 077,71 eura a vyzval ich na jej zaplatenie v lehote 15 dní odo dňa dourčenia výzvy. Pre prípad neuhradenia dlžnej sumy upozornil žalovaných, že je oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky. Uvedený list bol žalovanému v 1. rade odoslaný dňa 06.02.2017 pod č. U a žalovanej v 2. rade odoslaný dňa 06.02.2017 pod č. U obom na adresu trvalého pobytu uvedenú v zmluve, ktorá je totožná s ich aktuálnou adresou. Veriteľ listom zo dňa 02.03.2017 označeným ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ oznámil žalovaným, že úverová pohľadávka zo zmluvy o úvere sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu a vyzval ich na jej zaplatenie vo výške 13 632,98 eura v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia. List bol žalovanému v 1. rade doručený dňa 15.03.2017 a žalovanej v 2. rade dňa rovnako 15.03.2017. Veriteľ predmetnú pohľadávku postúpil na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018 a uvedenú skutočnosť oznámil žalovaným listom zo dňa 02.01.2019, ktorý bol žalovanému v 1. rade odoslaný dňa 02.01.2019 pod č. U

8. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

9. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splatením čo len časti svojho peňažného záväzku

voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

12.1. Odvolací súd posudzujúc predmetnú vec v zmysle súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie zamietol žalobu dôvodiac nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bolo jeho rozhodnutie nesprávne, založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

12.2. Súd prvej inštancie skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, pričom v tomto smere považoval za zásadnú skutočnosť, či došlo k predčasnej splatnosti úveru ku dňu 02.03.2017, ako deklaroval žalobca v žalobe. Konštatoval, že zo žalobcom predložených listinných dôkazov, predžalobnej upomienky a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, nebolo preukázané ich skutočné doručenie žalovaným, a teda splnenie podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru stanovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu - Poštová banka, a.s., nebol oprávnený postúpiť pohľadávku z úveru žalobcovi. Navyše súd prvej inštancie dodal, že za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné považovať výzvu na úhradu dlžnej sumy (upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 03.02.2017), ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru - výzva na úhradu dlžnej sumy (zo dňa 02.03.2017), pokiaľ sa vo výzve neodkazuje na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spotrebiteľ totiž vo výzve musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca v tomto konaní nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia, a preto mu právo uplatnené v tomto konaní nie je možné priznať, a žalobu zamietol. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje.

12.3. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že list veriteľa zo dňa 03.02.2017 označený ako „Upozornenie - Výzva na zaplatenie dlžnej časti úveru“, ktorým oznámil žalovaným, že podstatným spôsobom porušili ustanovenia zmluvy o úvere a ani napriek predchádzajúcej upomienke neuhradili svoje záväzky, upozornil žalovaných, že jeho pohľadávka zo zmluvy o úvere viac po lehote splatnosti je vo výške 1 077,71 eura a vyzval ich na jej zaplatenie v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy, a pre prípad neuhradenia dlžnej sumy tiež upozornil žalovaných, že je oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky, bol žalovanému v 1. rade odoslaný dňa 06.02.2017 pod č. RF045756395SK a žalovanej v 2. rade odoslaný dňa 06.02.2017 pod č. RF045756381SK, obom na adresu trvalého pobytu uvedenú v zmluve, ktorá je totožná s ich aktuálnou adresou. Pokiaľ súd prvej inštancie napriek uvedenému skutkovému zisteniu, nepovažoval uvedené listy za doručené, dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávne skutkovému zisteniu, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil. K tomu odvolací súd dodáva, že otázku doručovania hmotnoprávných úkonov upravuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe v okamihu, keď jej dôjde. Nevyžaduje sa skutočné doručenie a prevzatie písomnosti, postačuje len naplnenie predpokladu, že prejav vôle sa dostal do sféry dispozície adresáta, ktorý mal možnosť sa s ním oboznámiť a týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči adresátovi. Právna teória a súdna prax takouto možnosťou chápe aj prípady, kedy dorúčením zásielky obsahujúcej prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, prípadne vhozením oznámenia o uložení zásielky do poštovej schránky, nadobudol adresát objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Podrobnejšie rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 15. decembra 2020 sp.zn. 5Cdo 36/2020 zverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2021 pod číslom 4.

12.4. Ďalej zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že veriteľ listami zo dňa 02.03.2017 označeným ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ oznámil žalovaným, že úverová pohľadávka zo zmluvy o úvere sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu a vyzval ich na jej zaplatenie vo výške 13 632,98 eura v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia, ktoré listy boli doručené žalovanému v 1. rade dňa 15.03.2017 a žalovanej v 2. rade dňa rovnako 15.03.2017. Ak súd prvej inštancie uvedené listy nepovažoval za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách dôvodiac, že sa v nich spotrebiteľ nebol upozornený na následok omeškania, ktorým by mala byť vôľa banky postúpiť pohľadávku, uvedený záver odvolací súd nepovažuje za správny. V tomto smere treba prisvedčiť argumentácii žalobcu v odvolaní, podľa ktorej ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neukladá banke povinnosť osobitne upozorňovať spotrebiteľa na to, že v prípade, ak neuhradí pohľadávku banky je táto oprávnená postúpiť svoju pohľadávku na tretiu osobu, a pravdepodobne si súd prvej inštancie zamenil ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd dodáva, že ustanoveniu § 92 ods. 8 zákona o bankách zodpovedá taký právny úkon banky, ktorý obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom, a to písomnú výzvu na úhradu splatného peňažného záväzku adresovanú klientovi (dlžníkovi, spoludlžníkovi) banky, a ktorý sa dostal do sféry dispozície adresáta, pričom nie je rozhodujúce označenie tohto právneho úkonu, ani skutočnosť, že je zahrnutý do iného úkonu, napríklad do oznámenia o predčasnej splatnosti pohľadávky. Rovnako nie je rozhodujúca maximálna doba, ktorá uplynula od účinnosti takéhoto úkonu, nakoľko zákon limituje len minimálnu dĺžku omeškania dlžníka, ktorú stanovuje na 90 dní, nie jej maximálnu dĺžku. V tomto smere treba prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, podľa ktorého zákon nevyžaduje dve rozličné písomné výzvy veriteľa. Žalobca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak povinný preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta (dlžníka) na splnenie jeho splatného záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku, minimálne 90 dní. Len nepreukázanie týchto skutočností má za následok neunesenie dôkazného bremena ohľadom aktívnej vecnej legitimácie postupníka.

12.5. Keďže súd prvej inštancie žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu následne už nevykonával náležité dokazovanie k uplatnenému nároku z hľadiska jeho dôvodnosti. A to napriek tomu, že vo veci ide o spotrebiteľský spor, v ktorom súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP).

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne preskúma obsah žalobcom predložených listín, vrátane tých ktorými preukazuje doručovanie/doručenie listov zo dňa 03.02.2017 označených ako „Upozornenie - Výzva na zaplatenie dlžnej časti úveru“ a zo dňa 02.03.2017 označených ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“. Vyhodnotí, či došlo k účinnému doručeniu listov právneho predchodcu žalobcu zo dňa 03.02.2017 z hľadiska § 45 Občianskeho zákonníka, pričom bude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v bode 12.3. Ďalej posúdi obsah listov zo dňa 02.03.2017, ktoré boli žalovaným doručené dňa 15.03.2014 z hľadiska právneho názoru odvolacieho súdu vyslovenom v bode 12.4. Následne sa bude zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku. Nakoľko v danej veci ide o spotrebiteľský spor, aj bez návrhu vykoná dôkazy, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Vo veci opätovne rozhodne a zároveň rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).